

Til Svendborg Kommune – Erhverv, bolig og natur

Danmarks Naturfredningsforenings bemærkninger til Svendborg Kommunes nye Kommuneplanstrategi, som oplæg til udarbejdelsen af en ny kommuneplan 2017 - 2029: "Vores steder - Broen til fremtiden, Planstrategi 16".

Naturfredningsforeningen har følgende bemærkninger til planstrategien:

Vi har noteret os, at Kommunen planmæssigt er sat i en vanskelig situation ovenpå Regionens seneste udviklingsplan, "Regional vækst- og udviklingsstrategi 2015 - 2019/20", hvor byudviklingen og hvad dertil hører prioriteres i "Levende byregioner"s bånd, som ligger langt fra Svendborg og efterlader Sydfyn til at klare sig selv som udkantsområde. Det er en meget klar accept af den triste udvikling med faldende befolkningstal og vanskeligheder med at skaffe nye arbejdspladser og uddannelsessteder som erstatning for de bortflyttede. Sådan en udmelding fra regionens ledelse vil jo naturligt danne baggrund for statslige og andre instansers dispositioner i området. Det var ikke så godt.

På den baggrund er strategiplanen et omhyggeligt forsøg på at få det bedst mulige ud af de resterende muligheder i især turisme og dernæst et attraktivt og fristende boligmiljø. Det er en meget nydeligt opbygget plan med klare målsætninger. Og vist er her meget dejlig natur og vandmiljø.

Men naturfredningsforeningen savner meget en bedre indstilling til naturen i kommunen. Der tales kun om mulighederne for at bruge og udnytte mulighederne og ikke et ord om de tilsvarende hensyn, den nødvendige pleje eller investeringer i forbedringer. Budgettet til den slags er i øjeblikket nærmest nul, så et hvert behov er udskudt på ubestemt tid. Der burde stå, at man ønsker at rette helt anderledes op på det, og at man agter at afsætte arbejdskraft og penge til området som modvægt mod den større udnyttelse og det større slid og bevaring i al almindelighed.

Hvad sker der i stedet, når kommunen og myndigheder lader stå til og ikke kan gå ind i at passe på naturen og værne det fælles? Vi ser nogle eksempler allerede på forskellige former for selvtægt.

Der kan nævnes strandgrundejeres voksende afspærringer mod fremmede og etablering af egne brofaciliteter. De vil hverken dele med turister eller fastboende.

Hvad kan det ikke blive til, når hver enkelt dyrker sin særlige interesse?

Der kan nævnes mountainbikernes hærgen i forsøg på at få nye og mere udfordrende spor. Når de har kørt på det legale spor, er der lyst til at køre lidt mere vildt bagefter.

Og vist er der regler for sejlads, men hvem registrerer og følger op, når de ikke bliver overholdt.

Der er kun råd til at få beskåret hegn som rene massakre. Store hegn og grøftekanternes flora og fauna må væk i en fart, for det er til ulejlighed for grundejerne.

Markhegn må også væk, så maskinerne kan komme uforstyrret frem.

Der sprøjtes gift ud af økonomisk klemte landmænd, som er nødt til at blæse på hensyn på længere sigt, stærke i håbet om, at "syndfloden" først kommer efter dem.

Hvor står der noget i strategien om en generel målsætning om og støtte til omlægning til økologi, så nogle af de alvorlige problemer blev reduceret.

Det, vi havde, forarmes hastigt, når myndigheden prioriterer hensynet og ansvaret for natur og miljø væk.

En ny planlov med frigivelse af områder, man hidtil har passet på og værnet om, i en kommune, der overhovedet ikke har råd eller agt til at passe på det fælles, er bare stærkt bekymrende og sørgeligt.

Så selvom vi kan sige, at den manglende regionale udvikling burde give naturen mere fred og bedre muligheder, så er vi bange for at det tvært imod skaber en ligeglæthed og et behov for en voldsommere udnyttelse bl.a. til turistformål. Byrådet har måske også vænnet sig til, at der ikke skal afsættes penge til det felt.

Der savnes kort sagt en målsætning for beskyttelse, pleje og bevaring af naturen.

Med venlig hilsen
René Lund Chetronoch
Formand for DN Svendborg